

Dommer i en Overret, naar man var fyldt 21 Aar. Jeg antager, det vil erkjendes, at en Ordning som denne ikke har meget Rationelt ved sig. Der er et andet Forhold, jeg i denne Forbindelse skal nævne, og med Hensyn til hvilket jeg heller ikke sjiønner, at der er nogen særlig Opfordring til at gaa til en Forandring. Vi have nu i Lovgivningen den Ordning, at Personer, som ikke ere fuldmyndige, ikke kunne indgaa Ægteskab, uden at de dog skulle tage saa meget Hensyn til deres Forældre, at de skulle spørge om disses Mening, og hvis de ikke kunne faae deres Samtykke, men Forældrene sige Nei, saa kunne de ikke opnaae Bieske, medmindre dette Nei bliver underkjendt af Amtmanden eller af Justitsministeren. Jeg sjiønner ikke rettere, end at det i og for sig er begrundet i Sagens Natur, at Mennesker i en meget ung Alder ikke bør kunne indtræde i Ægteskab, medmindre de have taget deres Forældre med paa Raad. Hvis dette Forslag bliver til Lov, saa faae vi den Ordning, at enhver 21-aarig Person, Mand eller Kvinde, uden at tage mindste Hensyn til sine Forældre, kan indtræde i Ægteskab. Jeg ser ikke nogen særlig Grund til at tilstrøbe en saadan Forandring. Men hvad er det da, spørger jeg videre, som man vil opnaae ved dette Forslag, hvilke praktiske Virkninger tilsigter det? Jeg ser kun, at der i denne Henseende er eet Punkt at nævne, nemlig det, at man giver Personer, som nu ikke kunne forpligte sig, hvad deres Formue angaar, Ret dertil. Jeg gjentager, at vi kunne komme til at nedsjætte vor Fuldmyndighedsalder fra det 25de Aar til en yngre Alder, men dette bør kun ske i Forbindelse med andre Forandringer. Hvis man nu uden videre vil gjøre det, saa tror jeg, at det i ikke saa Tilfælde vil føre til, at unge Mennesker faae Ret til at ruinere sig selv og deres Forældre med. Jeg vil nævne et Forhold, som er isinefaldende for Enhver, der følger noget med. Der sendes hvert Aar fra Provinserne et ikke ringe Antal unge Mennesker til Kjøbenhavn. Det ligger i Sagens Natur, at den store By over en dragende og fristende Indflydelse paa de unge Mennesker. Hvert Aar gaar der en Del til Grunde, den store By fortærer som en Moloch ikke saa saa Offre. Dette kunne vi vel ikke forhindre ved nogen som helst Lov, det er ganske vist, men den Ordning, vi nu have, at Ingen, før han er 25 Aar, uden Kurators, altsaa en ældre og mere moden Manders Samtykke, kan forpligte sine Arve midler, sætter dog nogen Dæmning for Udelæggelsen. De unge Mennesker, der ville bruge Penge, tage dem ofte, paa hvilke Billaar

de kunne faae dem. Her er et Marked for Nagerkarlene. Den nuværende Ordning er en væsentlig Hindring for, at Nagerkarlene indlade sig med de Unge, og have de gjort det, staar det i de Unges Magt at ryste Virkningen af sig ved at gjøre Indsigelse gjældende i Overensstemmelse med Loven (Afbrydelse). Sa, medens det er sikkert nok, at man i mange Tilfælde ikke bør tilraade at gjøre Indsigelse gjældende paa Grund af Umyndighed, saa er det i mange andre Tilfælde ligesaa sikkert — det indbrømmer dog Alle — at Situationen kan være en saadan, at det er baade moralisk og juridisk fuldt begrundet at gjøre Indsigelse gjældende. Naar et ungt, umyndigt Menneske er kommet i en hensynsløs Nagerkarls Nær, der har lagt an paa at faae fat i den Arv, Vedkommende har i Vente, og som har laant ham en ubetydelig Sum, der paa Grund af de ublu Nagerrenter er voget op til et større Beløb, kan det være fuldt forsvaret, at man bruger Lovgivningen i alt Fald saaledes, at Nagerkarlen kun faaer, hvad han har et rimeligt Krav paa at faae. Her kan altsaa den bestaaende Lovgivning om Myndighedsalderen raade Bod paa Savnet af en Lovgivning, der stærker mod hensynsløse Nagerforretninger. Havde vi en saadan Lovgivning, da vilde jeg erkjende, at det kunde være en Grund mere til, at vi tog Myndighedsreglerne op til Revision. Men saa længe vi staa, som vi staa, mener jeg, at der ikke er nogen praktisk Trang, ikke nogen bydende Grund til, at vi skulle stille efter at faae givet Personer i en Alder, hvor de dog som Regel ikke ere selvverhørende, men leve af Forældres eller Slægtninges Midler, Evne til ubetinget at kunne forpligte sig juridisk og derigjennem ruinere sig og Andre. Naar jeg altsaa ser paa dette Forslag fra de forskellige Sider, kan jeg ikke komme til andet Resultat, end at Forslaget ikke kan accepteres, saaledes som det foreligger, men at det kun kan gennemføres i Forbindelse med en Række andre Foranstaltninger, som danne det nødvendige Komplement til Myndighedsalderens Nedsættelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Lauridsen): Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af den overordentlig venlige Behandling, dette Forslag fik af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds (N. S. Larsen). Med Hensyn til Lovforslagets Form skal jeg begynde med at sige, at det er et gammelt Lovforslag, som det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) og jeg i Foraaret 1887 bleve enige om at indbringe her i Thinget, for at